

er et spørgsmål om kvoter og afgifter som reguleringsmodel, der skal tvinge virksomheden til at oprette flere fleksjob. Vi tror ikke på kvoter og afgiftssystemer. Vi tror, at det vil være ødelæggende for det store arbejde, der rent faktisk allerede er gjort og gøres ude i virksomhederne. Det er jo sådan, at der i dag er mere end – eller op imod – 300.000 personer med nedsat erhvervssevne, som fungerer i virksomhederne, også offentlige virksomheder, uden løntilskud.

Næsten 100.000 af dem – det er selvfølgelig et definitionsspørgsmål – men i hvert fald en meget stor gruppe af dem kan betegnes som egentlig handicappede, og mange af disse opfylder formodentlig kravet om at blive visiteret til fleksjob. Så konsekvensen, hvis vi presser på med at oprette flere fleksjob i form af kvoter eller afgifter eller noget andet, kan derfor blive, at de, der i dag beskæftiges uden løntilskud, ryger over på fleksjob. Og dermed kommer staten altså til at betale for en lang række aktiviteter, der findes i dag, og vi får i stedet for en hel masse personer på offentlige tilskud, som ikke er nødvendige, og det vil være spild af skattekroner, som kan bruges til anden hjælp for handicappede for den sags skyld.

En anden ting, der har været nævnt, er såkaldte offentlige skånejobvirksomheder. Nu behøver vi ikke at åbne en stor debat, hvis den allerede er blevet lukket, men jeg vil bare sige, at jeg også mener, at det vil være en forkert vej. Jeg mener, at offentlige produktionsvirksomheder er lidt forældet tankegods, som er uden sammenhæng med det, der virkelig er behov for, nemlig at vi får en integration, dér hvor alle vi andre færdes og er i ganske almindelige traditionelle virksomheder.

Så vi ønsker altså ikke at medvirke til et mere rummeligt arbejdsmarked, hvis det indbefatter en massiv forøgelse af den offentlige sektor.

Vi er meget tilfredse med at kunne konstatere, at i de kommuner, der til gengæld har oprettet frivillige sociale koordinationsudvalg med arbejdsmarkedets parter, er det lykkedes at oprette et større antal fleks- og skånejob end i andre kommuner. Og ifølge Center for Ligebehandling af Handicappede er det jo netop samarbejdsproblemerne eller mangel på erfaring på samarbejde mellem kommuner og virksomheder, der gør, at der ikke bliver skabt de her fleks- og skånejob.

Så vi har en tro på, at den nu lovpligtige deltagelse i det sociale koordinationsudvalg vil give en mindre omstændelig kommunal sags-

behandling og mere effektiv kommunikation ude omkring i kommunerne.

Jeg vil nævne et par områder til. Det ene er spørgsmålet om rettigheder. Når nu vi får alle de her mennesker i gang, som har lyst til at komme i gang, og som kan komme helt eller delvis i beskæftigelse, så er det jo naturligt, at vi giver dem den samme tryghed og de samme rettigheder, som andre har på arbejdsmarkedet. Derfor er vi også positive over for regeringens ønske om at give personer i fleksjob bedre dækning i tilfælde af ledighed. Det kan jo virke grotesk, hvis raske borgere, der rammes af ledighed, modtager en bedre støtte end personer med handicap, som kommer i samme situation. Det kan vi ikke være bekendt, og det skal selvfølgelig laves om.

Der er tanker om, at der ved udliciteringsprojekter skal stilles krav omkring virksomhedens sociale ansvar. Det er vi åbne over for. Men jeg vil godt sige, at jeg synes samtidig, at det skal være ret store udliciteringsprojekter, for er det først mindre virksomheder, vi begynder at stille meget specifikke krav til, så udelukker vi måske deres deltagelse i at give bud på disse arbejdsopgaver.

Sidst, men ikke mindst vil jeg nævne ledsageordningen. Vi har svært ved at se, at det på nogen måde kan retfærdiggøres, at i nogle kommuner fungerer det her ikke. Det er så afgørende for de handicappedes livskvalitet, at de har de 15 timer pr. måned, og de har krav på dem.

Endelig vil vi også gerne være med til at kigge på, om det er rimeligt, at når man fylder 67 år, så forsvinder den mulighed. Det er formodentlig de færreste, der bliver bedre i stand til at bevæge sig eller på anden måde komme rundt, fordi de fylder 67 år. Så det vil vi være indstillet på at kigge på.

Jeg vil slutte af med at sige, at vi meget positive over for, at der skal gøres noget mere på det her område. Demens er det sidste område, jeg kunne have nævnt – nu er min taletid brugt – og vi fortsætter det gode og det brede samarbejde.

Pernille Frahm (SF):

Jeg skal også starte med at sige tak for redegørelsen og tak for, at vi får en mulighed for at debattere den i Folketinget.

Men så er det også ved at være slut med takken, for i modsætning til den tidligere redegørelse, vi havde, synes jeg, der er en del proble-